

РАСПОРАДЪН

НАСТЕЖА ДОМЪЛВИ

2009

© Editura Episcopiei Giurgiului

ÎNSEMNARE:

**Această Pastorală se va citi în bisericile
parohiale și mănăstirești la Sfânta Liturghie,
în ziua slăvitului praznic al Nașterii Domnului,
iar în filii, a doua zi.**

**NAȘTEREA LUI HRISTOS ÎNCEPUTUL
MÂNTUIRII NOASTRE**

† A M B R O Z I E

**DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL GIURGIULUI**

*Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-
credincioșilor creștini, har și pace de la Dumnezeu,
iar de la Noi arhierescă binecuvântare!*

*„Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi
pentru tot poporul, că vi S-a născut azi Mântuitor,
Care este Hristos Domnul.”*

(Luca 2, 10-11)

Iubiții mei fii duhovnicești,

Aceeași bucurie pe care îngerii au vestit-o păstorilor în noaptea de Crăciun și prin ei la întreg poporul dreptcredincios, bucuria Nașterii Domnului, tot pe aceea o vestește fiilor ei Biserica noastră, în această sfântă zi de luminată sărbătoare creștină. De pe firul vieții, anii se deapănă fără oprire, generații întregi apar și pleacă din lume, viața oamenilor se schimbă și fața pământului suferă prefaceri și înnoiri, însă străvechiul Praznic al Nașterii Domnului rămâne mereu neschimbat, aducând în sufletele noastre același fior de înprospătare a credinței, aceleași sfinte bucurii pe care le simțim din copilărie până la sfârșitul vieții, aceleași veșnice și mântuitoare adevăruri, aceleași nădejdi de bine în viitor.

Iubiți părinți slujitori ai sfintelor altare și frați creștini,

Iată că Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să ajungem din nou și să prăznuim după cuviință Nașterea Pruncului Iisus din Sfânta Fecioară Maria în peștera din Betleem, sărbătoare care e un popas dintre cele mai însemnate în călătoria omului credincios spre veșnicie, spre Împărăția lui Dumnezeu. Nașterea Domnului putem spune că este adevărarea făgăduinței dată de Dumnezeu protopărinților noștri, Adam și Eva

(Facere 3, 15); este împlinirea nădejdiei noastre de mântuire, căci odată cu nașterea lui Mesia se concretizează începutul mântuirii noastre. De aceea, sărbătoarea Crăciunului este o răscruce în istoria omenirii, căci ea aduce împăcarea omului cu Dumnezeu.

Fericiți au fost dreptii și cuvioșii care au trăit în lume înainte de întruparea Domnului și au crezut în venirea Lui cu neclintită nădejde, ca unii ce și-au întemeiat credința în El. Fericiți au fost păstorii și toți cei ce L-au văzut Prunc de curând născut în ieslea din Betleem, slăvit de îngeri, adorat de magii care s-au închinat Lui cu daruri curate și cu inimi evlavioase. Fericiți sunt toți cei ce L-au văzut și L-au auzit propovăduind în lume, iar după jertfa și moartea Sa pe Cruce s-au încredințat în multe împrejurări și în multe chipuri despre dumnezeiasca Lui înviere. Dar, întemeindu-ne pe cuvântul Său, adresat Sfântului Apostol Toma, mai fericiți trebuie să ne simțim noi, care, deși n-am fost martori la marele eveniment al Nașterii Domnului, totuși credem și ne închinăm Domnului cu aceeași înfiorare cu care I s-au închinat îngerii, magii și păstorii din Betleem. Deci să ne bucurăm duhovnicește și să dăm slavă lui Dumnezeu că ne-a dat viață să ajungem și să prăznuim marea sărbătoare a Nașterii Mântuitorului, cântând împreună cu îngerii: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire”(Luca 2, 14). Este o sărbătoare creștină de

nespusă bucurie fiindcă „Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peștera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slăvesc și magii cu steaua călătoresc. Căci pentru noi S-a născut Prunc tânăr: Dumnezeu Cel mai înainte de veci” (*Condacul Nașterii*).

Venirea Fiului lui Dumnezeu, în smerit chip de om întrupat printre oameni, inaugurează opera Sa de mântuire sufletească. Faptul acesta extraordinar constituie una din trăsăturile dominante ale creștinismului. Smerenia întrupării Fiului lui Dumnezeu este în învățătura creștină un fapt de o însemnătate hotărâtoare. Sfântul Apostol Pavel l-a subliniat cel dintâi: „Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o știrbire a fi El întocmai cu Dumnezeu, ci S-a deșertat pe Sine, a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor și la înfățișare aflându-se ca un om” (Filipeni 2, 6-7). Iar în urma marelui Apostol al neamurilor, întreaga tradiție creștină este unanimă în a recunoaște că prin întrupare Fiul lui Dumnezeu îmbracă firea omenească în formele ei cele mai simple, simplu om, redus la cele mai rudimentare condiții, firea omenească așa cum apare ea din mâinile Creatorului, săracă, plină de suferințe și dureri, umilită până la ultima treaptă. Deși era Dumnezeu și Domn al slavei, a binevoit totuși să se arate în lume ca simplu om, mai mult, ca omul cel mai simplu, venit în „trup asemănător trupului păcatului” (Romani 8, 3) și a luat asupra Sa neputințele omenești, afară de păcat, toate

câte țin de viața omenească supusă stricăciunii, suferinței și morții.

Din înălțimile slavei dumnezeiești, Mântuitorul S-a coborât în adâncul umilințelor omenești. Și a început chiar cu începuturile umilințelor, nașterea în chip de om. Pentru Dumnezeu Creatorul aceasta este semnul celei mai desăvârșite smerenii, semnul celei mai înalte iubiri. Nicăieri și niciodată omul n-a fost obiectul unei atât de mari iubiri. Gândirea antică, prin Platon, considera nașterea omului ca o condamnare, iar neoplatonicul Plotin se sfia să-și mărturisească data nașterii, căci îi era rușine că s-a născut și privea nașterea ca o cădere de la Dumnezeu și ca un fel de încarcerare în materie.

Or, Mântuitorul își începe opera de restaurare a omului de la leagăn ca să o ducă până la mormânt și dincolo de mormânt. Începe cu copilăria ca să convingă lumea de valoarea vieții unui copil, adică despre o valoare care în lumea păgână era ceva așa de indiferent, dacă nu chiar ceva vrednic de dispreț. S-a făcut copil ca să arate că înaintea lui Dumnezeu viața omenească este deopotrivă de prețioasă de la leagăn până la mormânt. Un simplu copil, de o divină simplitate între toți simplii pământului. El apare ca tipul ideal al copilului în care se întâlnește veșnicia lui Dumnezeu cu ce este trecător în om.

În cântările și rugăciunile noastre, precum și în colindele poporului nostru, venirea Mântuitorului Hristos în lume este asemănată cu răsăritul soarelui,

care îndepărtează întunericul nopții, trezind la viață întreaga făptură, ce așteaptă momentul când va apare „Răsăritul Cel de sus, ca să lumineze pe cei ce stau în întuneric și în umbra morții și să îndrepte picioarele noastre pe calea păcii”(Luca 1, 78-79). Întunericul și umbra morții era starea de cădere a omului din harul lui Dumnezeu din cauza păcatului neascultării, era pierderea sfințeniei și a nevinovăției sufletului și înclinarea trupului spre poftă aducătoare de suferință, și în cele din urmă moartea. Prin păcatul strămoșesc, moștenit din generație în generație și din om în om, însăși făptura necuvântătoare „împreună suspină și împreună suferă acum, pentru că și ea este supusă deșertăciunii și ea însăși se va izbăvi de robia nesticăciunii și se va bucura de libertatea fiilor lui Dumnezeu” (Romani 8, 19-22). Pentru reașezarea omului și a întregii lumi create în starea cea dintâi, în marea Lui iubire pentru făptura Sa, „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere ca să dobândim înfierea” (Galateni 4, 4-5).

Scopul vieții oamenilor a fost de la început de a fi fericiți, în comuniune sfântă cu Dumnezeu, în frățescă și pașnică viețuire a oamenilor întreolaltă, în armonioasă trăire în mijlocul unei naturi liniștite, în sfințenie și nevinovăție. Păcatul neascultării a atras după sine pierderea harului, a sfințeniei, întunecarea minții, slăbirea voinței, pornirea poftelor trupești împotriva drepturilor sufletului, înstrăinarea de

Dumnezeu, suferințele de tot felul, nefericirea și moartea. „Cum putea omul de pe pământ căzut în prada morții să se întoarcă la nestricăciune. Era nevoie absolută ca trupul muritor să se împărtășească din puterea de viață a lui Dumnezeu, iar această putere a lui Dumnezeu-Tatăl este cuvântul cel Unul-Născut”¹, ne spune Sfântul Chiril al Alexandriei. Acest lucru este întărit și de Sfântul Atanasie cel Mare, care zice: „Fiindu-i milă de neamul omenesc și înduioșându-se de făptura noastră slabă, nesuferind stricăciunea morții asupra noastră, ca să nu piară ceea ce El a făcut și ca să nu se zădărnicească lucrarea Tatălui, Mântuitorul a luat trup omenesc, care nu s-a deosebit de al nostru”². Astfel, Nașterea Domnului Hristos este începutul mântuirii neamului omenesc. Prin mântuire se înțelege eliberarea noastră de păcat și moarte, ca urmare a unirii omului cu Dumnezeu, Izvorul vieții veșnice. Dar unirea omului cu Dumnezeu spre dobândirea vieții veșnice, atât pentru suflet cât și pentru trup, se poate realiza numai fiindcă Fiul lui Dumnezeu Cel veșnic S-a făcut om, unind firea noastră căzută în păcat și moarte, bolnavă și muritoare, cu firea Sa dumnezeiască cea veșnic vie, cea fără de păcat și fără de moarte.

Cuvântul lui Dumnezeu S-a pogorât în lume în

¹ Sfântul Chiril al Alexandriei, *Scrieri*. Partea a IV-a, *Comentar la Evanghelia Sf. Ioan*, „P.S.B.”, vol. 41, București, 2000, p. 21.

² Sf. Atanasie cel Mare, *Scrieri*. Partea I, *Cuvânt despre Întruparea Cuvântului*, „P.S.B.”, vol. 15, București, 1987, p. 98.

pace, nu venind cu vijelie distrugătoare, nici cu tunete nimicitoare, ci „cu bucurie caldă, senină, cu sfială plină de smerenie a unei intimități negrăite, deci nu în prezența copleșitoare a atotputerniciei, nici în focul mistuitor care ar putea topi zidirea. Căci astăzi, când cerul se împreună cu pământul, în liniște și în dragoste, nemărginitul se toarnă în mărginit; veșnicia se îmbrățișează cu vremelnicia; atotputernicia se îmbracă cu neputința; Cel nevăzut e purtat pe brațe de Fecioară, căci Cel ce se îmbracă cu lumina ca și cu o haină, se învăluie în smerenie. Cel ce cuprinde cu palma marginile lumii se face prunc, Cel ce împodobește cerul cu stele, se culcă în ieslea dobitoacelor... Dumnezeu se face om ca pe om să-l îndumnezeiască. Împăratul cerului se coboară pe pământ, ca pe om să-l ridice până la cer. Și toate acestea spre a schimba vremelnicia în pridvor al veșniciei”³.

Sfântul Grigorie de Nazianz spune că „ceea ce n-a fost asumat, n-a fost vindecat, și ceea ce s-a unit cu Dumnezeu, s-a mântuit”⁴. Iar Sfântul Ioan Damaschin precizează că „Dumnezeu desăvârșit se face Om desăvârșit și săvârșește cea mai mare noutate din toate noutățile, singurul nou sub soare, deși Ecclesiastul ne spune că nu se mai întâmplă nimic nou sub soare, prin

³ Mitropolit Nicolae Mladin, *Prin zbuciumul vremii*, Sibiu, 1947, p.16.

⁴ Sfântul Grigorie de Nazianz, *Cele cinci cuvântări teologice*, București, 1993, p. 65.

care se arată puterea infinită a lui Dumnezeu. Căci ce poate fi mai mare decât ca Dumnezeu să se facă om, și cuvântul S-a făcut fără schimbare trup din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfântă, pururea fecioară, Născătoarea de Dumnezeu. Și singurul iubitor de oameni se face mijlocitor între Dumnezeu și om”⁵.

Meditând la Nașterea Domnului, mitropolitul de vrednică pomenire, Antonie Plămădeală afirma că nu vom putea măsura niciodată și nu vom putea niciodată cuprinde în întregime, cu mintea noastră, dimensiunile acestui eveniment extraordinar al pogorârii lui Dumnezeu printre oameni, ca Dumnezeu adevărat și Om adevărat. Dar înțelegem totuși, și acest lucru e foarte mult, că numai așa era posibilă pătrunderea noastră dincolo de limitele pe care ni le impune condiția de făpturi omenești. Numai așa se putea deschide ochiului credinței noastre, fără porțile deschise îndoielilor, cunoașterea celor de dincolo de pragul lumii acesteia fără de care ne-am fi simțit în vecii vecilor neîmpliniți. Înțelegem că Dumnezeu ne-a făcut o favoare peste așteptările noastre: când nu mai puteam merge noi spre El, din pricina întunericii păcatului, a venit El la noi, ca o mare și limpezitoare lumină. Ne-a iubit cu iubirea cea dintâi, din vremurile de demult ale Genezei. Ne-a restaurat în demnitatea de fii ai Săi și ne-a învățat că suntem frați și că trebuie să ne

⁵ Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica*, București, 1938, p.145.

iubim⁶.

Fiul lui Dumnezeu a primit trup pământean, ca al nostru, S-a micșorat pe Sine și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor (Filipeni 2, 7), întru toate asemănător nouă, afară de păcat, pentru ca, om ca noi fiind, să ne răscumpere prin jertfa Sa de păcatul cel vechi, să ne scoată de sub blestem, să ne împace cu Dumnezeu și să ne dea din nou „dreptul la viața veșnică” (Romani 5, 18). În acest sens, Sfântul Vasile cel Mare, de la a cărui trecere la cele veșnice s-au împlinit anul acesta 1630 de ani, amintește că „Dumnezeu a binevoit să ia trup omenesc pentru că trebuia ca trupul acesta blestemat în urma săvârșirii păcatului original, să fie sfințit; trebuia ca trupul acesta care a fost sleit de puteri prin păcatul săvârșit, să fie întărit; trebuia ca trupul acesta, care se înstrăinase de Dumnezeu în urma păcatului, să fie unit din nou cu El; trebuia ca acest trup care a căzut din paradis, să fie readus în ceruri”⁷.

Iată, iubiți credincioși, aceasta este dezlegarea tainei celei din veac ascunse, pe care Dumnezeu a pregătit-o și ne-a descoperit-o prin nașterea de la Betleem. Ea s-a descoperit în Betleemul sufletelor

⁶ Mitrop. Dr. Antonie Plămădeală, *Cuvinte la zile mari*, București, 2009, p. 29.

⁷ Sfântul Vasile cel Mare, *Omilia la Sfânta Naștere a Domnului Hristos*, în „M.O.”, anul 1968, nr. 11-12, p. 973.

noastre, reînnoindu-se încrederea că, prin Cel născut și Evanghelia Sa, ne vine și nouă, aici și acum, „lumina cunoștinței” și că suntem primiți din nou, ca fiul risipitor în curțile Tatălui nostru. Creștinul drept credincios, prin dumnezeiescul har, este ridicat la această mare cinste, care este mai presus decât aceea ce li s-a dat îngerilor. Din creatură, ce era căzută în robia păcatului, prin întruparea și Nașterea Domnului, omul a fost ridicat la cinstea de fiu al lui Dumnezeu. Starea și cinstea aceasta pe care am câștigat-o prin întruparea și jertfa Sa, trebuie apărată și păstrată. Pentru păstrarea statutului de fiu, trebuie să colaborăm cu Dumnezeu, cu harul Său pe care Duhul Sfânt îl revarsă peste firea noastră, prin Sfintele Taine ale Bisericii strămoșești.

Dreptmăritori creștini,

Înainte de Înălțarea Sa la cer, Mântuitorul a spus Apostolilor: „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacurilor” (Matei 28, 19) și „Eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei care va să vină peste toată lumea, ca să încerc pe cei ce locuiesc pe pământ” (Apoc. 3, 10), sau „Iată, Eu stau la ușă și bat, dacă va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi lua cina cu dânsul și el cu Mine” (Apoc. 3, 20). Cât de limpede se arată prin aceste cuvinte dumnezeiești atât lucrarea neîncetată a lui Dumnezeu în lume, cât și grija față de felul cum vom răspunde noi acestei chemări.

Fiecare știe că drumul și calea răutăților sunt ușor de urmat. Dacă omul se lasă pe sine cuprins de șuvoiul păcatelor și al patimilor, ele îl poartă ca pe un lucru neputincios, care nu știe de unde vine și unde merge.

De aceea, să luăm aminte că pentru a urma lui Hristos nu este de ajuns să ne rezumăm încrederea numai în ceea ce a făcut și face El pentru noi, ci să ne dăm toată osteneala de a lucra cu stăruință și mai ales cu gând curat pentru a deschide ușa sufletului și pentru a înfăptui binele atât pentru mântuirea noastră, cât și a semenilor. În situația actuală de profundă criză spirituală, dar și materială, trebuie să ne deschidem sufletul și să înțelegem chemarea pe care Biserica ne-o face la această sărbătoare a sărbătorilor, când cerul s-a deschis și pământul s-a umplut de lumină. „*Hristos din ceruri, întâmpinați-L!*”, ne îndeamnă Sfânta noastră Biserică. Prin Nașterea lui Hristos, Dumnezeu coboară la noi, întâmpinați-L!. Apropiați-vă cu încredere de Dumnezeu, nu-L lăsați să aștepte la ușa voastră! Deschide-ți ușa casei voastre pentru orice sărac și călător! Prin el vă vizitează Dumnezeu. Fiți darnici! Sunt mulți copii orfani, femei văduve, bătrâni părăsiți și bolnavi, oameni lipsit, nu-i uitați! Toți aceștia sunt cei la care Hristos se gândește. Ar vrea să-i ajute cineva, Hristos ar dori ca să vedem în aceștia chipul Lui. Evocăm în acest sens, exemplul blândului mitropolit Iosif Naniescu al Moldovei, „cel sfânt și milostiv”, care a fost egumen al Schitului Găiseni (Strâmbu), de pe meleagurile giurgiuvene. Acest misionar milostiv și

părinte ocrotitor și-a clădit eternitatea în stânca vremii cu cărămizi neclintite: misiunea și milostenia, ocrotirea și creșterea de tineri sănătoși la trup și la suflet. Ca misionar s-a remarcat prin viața sa, iar ca milostiv a întrebuițat darul milei pentru întărirea misiunii și încrederea oamenilor. Mila sa față de săraci a ajuns proverbială în Moldova și în toată țara. Zilnic veneau zeci de nevoiași pentru a primi milă din mâinile lui.

Acest exemplu urmându-l și noi, am inițiat, în localitatea Slobozia, un nou așezământ social denumit „Sfinții Arhangheli”, destinat mamelor și copiilor victime ale violenței în familie, pentru a cărei funcționare vă îndemnăm să contribuiți și dumneavoastră.

„*Hristos pe pământ, înălțați-vă!...*”, ne cheamă imnograful bisericesc. Adică, eliberați-vă de toate relele care vă țin legați de pământ și vă împiedică ca să vă înălțați spre Hristos. Descătușați-vă de tot ce este pământesc și lumesc! Scuturați de pe sufletele voastre nepăsarea, egoismul, răceala, pofta cea rea, ura, pizma și răutatea! Apărați cu sfințenie integritatea familiei creștine, care este icoana „familiei dumnezeiești”, fără a o întina cu păcate grave, precum desfrâul, avortul, drogurile și alte patimi. Legalizarea prostituției nu vine în sprijinul familiei, ci, dimpotrivă, este cel mai grav atentat la adresa unității acesteia, fapt confirmat de situația din țările occidentale, în care rata divorțurilor a ajuns la 70 %. Astfel, drogurile și prostituția constituie în întreaga lume factori de imoralitate care duc la

degradarea ființei umane, la eșecul civilizației, iar întreaga propagandă mediatică realizată în favoarea legalizării lor se sprijină pe argumente false, străine de duhul Ortodoxiei. Așadar, nu vă plecați urechile la cei ce vor să ne smintească din credința sfântă, propovăduită de Mântuitorul până astăzi în sfintele noastre biserici. Nu uitați cuvântul și avertismentul foarte serios care vine încă de la Sfântul Ciprian al Cartaginei: „în afară de Biserică nu este mântuire!”.

Iubiții mei fi duhovnicești,

Ne apropiem de un an nou. La cumpăna dintre anul care trece și cel care vine, să ne adunăm gândurile și să ne rugăm ca cel ce vine să fie un an mai bun. După cum cunoaștem, anul acesta a fost declarat de către Sfântul Sinod al Bisericii noastre, ca „Anul comemorativ omagial al Sfântului Vasile cel Mare și al celorlalți sfinți capadocieni”, fiind evidențiată lucrarea teologică a acestora care au realizat „fericita întâlnire între credința creștină și cultura antică, între Filocalie și filosofie, între omilia pastorală și retorica antică, între Liturghie și filantropie”⁸.

⁸ † Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, *Mesajul adresat participanților la Simpozionul Național “Sfântul Vasile cel Mare și Sfinții Capadocieni”*, Mănăstirea Bârsana, județul Maramureș, 11-13 noiembrie 2009.

Tot în acest an, Biserica noastră a aniversat împlinirea a 650 de ani de la recunoașterea oficială a Mitropoliei Ungrovlahiei, prin strădaniile domnitorului Nicolae Alexandru Basarab, care „a cerut nu numai o dată, ci de multe ori”, recunoașterea Mitropoliei Țării Românești, așa cum o arată Hotărârea Sinodului Patriarhiei din Constantinopol din mai 1359, prin strămutarea Sfântului Mitropolit Iachint de la Vicina la Curtea de Argeș.

Anul 2010 a fost proclamat, prin decizia Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la inițiativa Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, ca „An omagial al Crezului Ortodox și al Autocefaliei românești”, în contextul împlinirii a 1685 de la convocarea Sinodului I Ecumenic de la Niceea (325), unde s-au formulat primele șapte articole din Simbolul Credenței, despre Dumnezeu-Tatăl și Dumnezeu-Fiul, precum și a 125 de ani de la recunoașterea oficială a Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române (1885).

Iubiții mei,

Cu bucuria slăvitei sărbători a Nașterii Domnului în inimi și în cugete, cu avântul împlinirilor noastre din anul care stă să se încheie peste câteva zile, să mulțumim pentru toate Mântuitorului Hristos, Domnul vieții și al păcii și să-L rugăm să binecuvinteze cununa noului an, 2010. În acest duh să prăznuim,

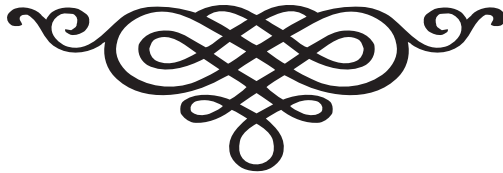

potrivit străvechilor noastre datini creștinești și românești și sfârșitul acestui an și începutul celui nou. Belșugul frumuseților acestor momente și, mai cu seamă, voioșia imprimată lor de secole, prin simțirea și curăția credinței strămoșilor noștri, arată cât de pătrunși erau ei de învățătura dreaptă a Bisericii, rămânând „o inimă și un suflet” (Fapte 4, 32), la sânul ei, și cât de statornici au fost pe aceste guri de rai românești, păstrându-le și îmbogățindu-le din neam în neam. Mângâindu-mă cu vredniciile Voastre de buni fii și fiice ai Bisericii noastre strămoșești, Vă adresez urări de sănătate, pace și fericire cu prilejul Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei, împreună cu tradiționalul:

„La mulți ani!”

† **A M B R O Z I E**

Episcopul Giurgiului

**Data în Reședința Noastră episcopală din Giurgiu,
la praznicul Nașterii Domnului,
anul mântuirii 2009.**

SPRIJINIȚI ACȚIUNILE SOCIAL-FILANTROPICE ALE EPISCOPIEI GIURGIULUI

Așezământul Social Grădina Maicii Domnului - Letca Nouă

Comuna Letca Nouă, Jud. Giurgiu

CONT: RO44RZBR000006000862338

Coordonator: Pr. POPA Edmond Nicolae

Tel.: 0 7 3 1 / 7 3 1 4 3 5

Așezământul Social Sfinții Arhangheli din com. Slobozia

Comuna Slobozia, Jud. Giurgiu

CONT: RO44RZBR000006000865638

Responsabil: Pr. ȘTEFAN VALENTIN

Tel.: 0 7 6 2 / 6 5 6 0 7 7